

nálezu pomíjí již tím, že náhrada byla soudním rozhodnutím stanovena bez rozdílu, zda vyvlastnění bylo také vykonáno čili nic. Poněvadž pak v daném případě okolnost, že náhrada st-lům za pozemky jim vyvlastněné rozhodnutím soudním stanovena a mimo to i pro ně k soudu složena byla, jest nesporna, zamítl nss stížnost jako neodůvodněnou, aniž měl příčinu zabývatí se vývody stížnosti dovozujícími, že vyvlastnění nebylo vykonáno.

Č. 3112.

Administrativní řízení. — Živnostenské právo: Proti výroku II. stolice, potvrzujícímu výrok I. stolice, kterým straně byla uložena pokuta pro svévoli podle § 26. patentu ze 7. prosince 1858 č. 237 ř. z., je přípustný rekurs ke stolici třetí.

(Nález ze dne 14. ledna 1924 č. 690.)

V ě c: Fa C. A. W. v T. proti zemské správě politické v Praze o pokutu pro svévoli.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Osp v K. V. na zakročení stěžující si firmy, tvrdící, že fa Z. a spol. v N. vyrábí knoflíkové spodky shodné se vzorkem pro st-lku chráněným, dala provéstí zabavení a zapečetění knoflíkových spodků a nástrojů i zařízení k jejich výrobě u firmy Z. a spol.

Když pak firma Z. a spol. se proti zabavení ohradila, popřela porušení práv st-lčiných a žádala, složivši kauci, aby se v úředním výkonu proti ní zavedeném nepokračovalo, provedla osp ve věci šetření a na jeho základě pak výměrem z 11. října 1921 dřívější své opatření zrušila, poněvadž podle dobrého zdání znalců předložený tvar knoflíkových spodků firmy Z. a spol. se liší od chráněného vzorku knoflíkových spodků fy W. a jest zcela rozlišný. Zároveň uložila firmě W. zaplatiti výlohy vzniklé dobrým zdáním znalců a pokutu 600 K, ježto spor úmyslně vyvolala.

Odvolání firmy W. z tohoto výměru zsp v Praze rozhodnutím z 8. května 1922 nevyhověla.

Svému rozhodnutí připojila toto právní poučení: Z tohoto rozhodnutí, pokud jím nebylo vyhověno odvolání firmy C. A. W. ve věci samé, t. j. pokud jím u potvrzení v odpor vzatého výměru I. instance bylo uznáno, že výrobek žal. firmy liší se od chráněného vzorku fy žalující, lze se odvolati u osp-é na K. V. do 4 neděl po jeho doručení k min. obchodu. Pokud však nebylo vyhověno odvolání i stran odsouzení k pokutě 600 K, nelze se z tohoto rozhodnutí vzhledem k ustanovení § 150 živn. řádu dále odvolati.

Proti této části rozhodnutí II. stolice podala firma W. stížnost k tomuto soudu.

Po názoru nss nebyl však výrok zsp-é, týkající se pokuty firmě uložené na základě § 26 pat. ze 7. prosince 1858 č. 237 ř. z. konečným vyřízením věci v pořadu stolic správních.

Uvedený § 26 patentu zmocňuje úřad, aby v případech, kdy ten, kdo byl žalován pro zásah do práva vzorkového, jest uznán nevinným, žaloba zároveň shledána svévolnou, uložil žalobci peněžitou pokutu. Podle tohoto ustanovení jest uložení pokuty pro svévoli v přímé vnitřní souvislosti s rozhodnutím o žalobě a již z tohoto důvodu sluší míti za to, že pro obojí rozhodování, i ve věci samé i o pokutě pro svévoli, příslušny jsou tytéž úřady a platí tentýž postup instanční — leč že by nějaký jasný předpis stanovil výslovně něco jiného. Takového předpisu však v patentu z r. 1858 není. V § 19 jest ovšem předpis, že zásahy do práva vzorků, jestliže mají povahu přestupků §§ 14 a 15, vyšetřují a trestají politické úřady I. stolice podle předpisů platných pro řízení a postup instanční při přestupcích živnostenských. Na přestupky ve smyslu § 19 sluší ovšem vztahovati také ustanovení § 150 ž. ř., podle něhož proti trestnímu nálezu v II. stolici potvrzenému nebo zmírněnému není přípustný další rekurs. Avšak pokuta pro svévoli ve smyslu § 26 není trestem za přestupek, zejména ne za přestupek § 14 nebo 15, nelze proto předpisu § 19 patentu a v důsledku toho ani § 150 živn. ř. na tuto pokutu vztahovati. Jest tedy po názoru soudu také proti výroku o pokutě pro svévoli připuštěn rekurs k III. stolici právě tak jako proti rozhodnutí o žalobě.

Jestliže však podle toho nebyl výrok zsp-é stran pokuty za svévoli stěžující si firmě uložené výrokem konečným, nemohl nss k stížnosti na něj vznesené onen výrok věcně přezkoumávati se zřetelem k § 5 zák. o ss. Leč nař. rozhodnutí označilo onen výrok jako konečný, vyloučivši proti němu další odvolání, a odvrátilo tím stranu od toho, aby podala rekurs k III. stolici správní a tak vyvolala konečné rozhodnutí úřadů správních tímto soudem přezkoumatelné.

V tom musil nss spatřovati podstatnou vadu řízení a zrušil proto nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o ss.

Č. 3113.

Nemocenské pojištění: K výkladu § 6 b) a § 6, odst. 3 zák. o nemocenském pojištění.

(Nález ze dne 15. ledna 1924 č. 7882/23.)

V ě c: Nemocenská pokladna soukromých úředníků a zřízců v Praze proti ministerstvu sociální péče (min. místotaj. Dr. Jindř. Tučný) o náhradu léčebného.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Rozhodnutím z 1. června 1921 vyslovila zsp v Praze podle § 66 zák. o nem. pojištění z 30. března 1888 č. 33 ř. z. ve sporu zemského ústavu pro choromyslné v Dobřanech s nemocenskou pokladnou soukromých úředníků a zřízců v Praze, že pokladna tato jest podle § 8, odst. 3 cit. zák. povinna nahraditi útraty vzešlé ošetřováním Viléma S. v tomto ústavu od 23. září do 20. října 1919, tudíž za 28 dnů částkou 105 K, poněvadž ošetřovaný, jenž byl posledně do 31. července 1919 zaměstnán jako úředník ve Škodových závodech v Plzni,